

Z jednoho Ducha

Hošťálková 10.1.2016

Písně: EZ 175, 631, 379, 635, 489

Čtení z písma: Gal 5,13-17, 1 Kor 3,9-15

Bratři a sestry,

na předminulé schůzi staršovstva jsme se zamýšleli nad budoucností našeho sboru. Ačkoli bylo zaznamenáno mnoho různých podnětů, všechny se v jednom bodě shodovaly. Potřebujeme obnovu vzájemných vztahů v našem sboru. Z toho důvodu jsem se pokusil najít v Bibli některá pravidla platná pro zdravé společenství křesťanů. Našel jsem tato: chození ve světle, svoboda v Kristu, služba v lásce, pomoc při nesení břemen, práce na trvalém díle a vedení Duchem.

„Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy.“ Chození ve světle znamená naše společenství s Bohem. Začíná od naší ochoty nechat se Jím vést v našem každodenním životě. Jemu se chceme líbit. Nejde o nějaké nařizování: „To musíš. To nesmíš!“ Jde o náš láskyplný upřímný vztah k Bohu, který je odrazem jeho lásky k nám.

Bůh nám v něm skrze naše proměněné svědomí postupně ukazuje naše hříchy a nechává nás je vyznávat a odstraňovat z našich životů. Jsme ochotni se jím nechat vést nebo se pokoušíme naše hříchy omlouvat a skrývat často i před námi samými? Chození ve světle je základním předpokladem zdravých vztahů ve společenství křesťanů. Jistě znáte verš: *Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu.* (1. Jan 1,7) Bez chození ve světle nepomohou ani příkladně vedená shromáždění nebo skvěle naplánované společné „teambuildingové“ akce.

Druhým pravidlem v pořadí byla svoboda v Kristu. Svoboda znamená možnost volby dobrého i zlého. Svoboda také vždy přináší tíhu rozhodování a s ním spojené zodpovědnosti. Svobodu v Kristu jsme si nezasloužili, ale dostali jsme ji jako dar. Už nejsme otroky vesmírných mocí (Gal 4,3) ani hříchu. Nesmíme si naši svobodu v Kristu nechat brát druhými lidmi. Je škodlivé podřizovat se cizím představám o správném křesťanském životě. Zodpovědnost za naše životy máme před Bohem jen my sami. Svobodu ve vztahu k ostatním lidem najdeme v následujícím verši:

Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratří. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým (Gal 5,13).

Naše svoboda v Kristu tedy není bezbřehá. Je vymezena třetím pravidlem soužití ve sboru, kterým je služba v lásce. Chápu to tak, že se mohu zapojit do libovolné činnosti, ale nesmím se nikdy přestat ptát. Jde mi víc službu v lásce nebo už u mě převážila touha po určitém druhu seberealizace? **Služba v lásce se neptá po vlastních potřebách, ale řídí se potřebami druhých.** Ti, kdo se pokoušejí o službu bez lásky, často očekávají nějakou formu odměny. Tím nemyslím peníze, ale spíše uznání nebo vděčnost druhých. Odměňování jsou ale jen málokdy, což u nich vede ke zklamání a postupnému vychladnutí.

V poslední době jsem z několika různých úst slyšel něco v tomto smyslu: „Udělám to takto a pokud to chce někdo jinak, ať si to udělá sám.“ To už mi připadalo trochu extrémní, ale při přemýšlení o motivaci takovýcho vyjádření jsem došel k tomu, že jde o určitou obrannou reakci. V každém společenství se najdou lidé, kteří mají dokonalou představu o tom jak by měli druzí sloužit a neváhají se ji hlasitě prosazovat. Důsledkem jejich činnosti většinou bývá únava a znechucení těch, kteří nesou břemeno služby (2 Tim 3,5). Opět připomínám, že svoboda k ovlivňování dění ve sboru není příležitostí k prosazování sama sebe a to platí bez výjimky a pro všechny.

Pro úplnost musím dodat, že ti, kteří slouží, potřebují určitou zpětnou vazbu od ostatních. Například

když dostanu informaci, že hudební doprovod byl při shromáždění moc nahlas, je mi jasné, že příště to musí být jinak. **Je důležité, že za slovo služba vždy patří dodatek - „v lásce“.**

Náš výčet by nemohl být úplný bez vzájemného nesení břemen. *Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův (Gal 6,2).* Všichni jsme nějak zatíženi. Někdo má spoustu práce s babičkou upoutanou na lůžku, jiný je v obtížné finanční situaci. Další si nabral určitý úkol ve sboru, který sám zvládá jen s nejvyššími obtížemi. A jejich bratři a sestry ve stejném sboru to sice vnímají, ale raději se dívají jinam. Proč? Aby se nemuseli zapojit. **Lhostejnost k potřebám druhých je v přímém rozporu z Boží vůlí.** Berme tedy na sebe břemena jedni druhých. Bude to stát náš čas a možná i nějaké ty peníze, ale takto to Bůh chce, takto je to správné. Láska bez vzájemného nesení břemen je pouhou náklonností nebo hůře – prázdným slovem.

Naše zdroje jsou vždycky omezené. Den každého z nás má pouze 24 hodin a také množství prostředků, které máme k dispozici není nekonečné. Je tedy nutné obojí vynakládat na to, co je podstatné a trvalé. To platí jak pro jednotlivce, tak pro celé společenství.

Jsme spolupracovníci na Božím díle, a vy jste Boží pole, Boží stavba. Podle milosti Boží, která mi byla dána, jako rozumný stavitel jsem položil základ a druhý na něm staví. Každý ať dává pozor, jak na něm staví. Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy - dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm. (1Kor 3,9-15)

Bohatý sborový program, skvěle udržované budovy, precizně vedená kartotéka, drahé audio aparatury a hudební nástroje, skvěle vybavená sborová knihovna, to vše je pro život sboru velice užitečné a potřebné. Jak dlouho ale vydrží sloužit například některý z hudebních nástrojů. V nejlepším případě desítky let? A sborová budova? Při dobré údržbě možná stovky let. Z pohledu věčnosti je vše, co budujeme na této zemi, odsouzeno k zániku. Jde o dílo, které shoří. Ptejme se tedy: „Které dílo vlastně vydrží? Co nebo kdo je tím dílem?“ Bible nám odpovídá, že jsme to my, kteří jsme přijali Ježíše jako Pána. My jsme Boží pole a Boží stavba. Nás Bůh vzkřísí k životu věčnému. Vše ostatní, co na této zemi máme, jsou jen prostředky, které nám mají sloužit. Davy lidí kolem nás jdou nesprávným směrem a my máme být tím ukazatelem cesty ke Kristu. **Každý zachráněný je dílem, které přetrvá!**

Na konec výčtu pravidel pro zdravé společenství křesťanů jsem zcela záměrně dal vedení Duchem Svatým, ačkoli by mu možná mělo patřit místo hned na začátku. Každodenní život s Bohem, správné uchopení svobody, ochota sloužit, soucit s potřebnými a vědomí skutečného cíle, to vše je nezbytné. Ani ty nejlepší lidské snahy ale nemusí stačit. Z tohoto úhlu pohledu nejsou projevy - dary Ducha Svatého jen jakousi postradatelnou nadstavbou, ale jsou nezbytné pro zdravý růst společenství. Jsou určeny ke službě v lásce.

Vedení Duchem Svatým je však víc, než jeho projevy. *Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.(Řím 8, 14).* Vedení Duchem Svatým obnáší kontrolu Ducha nad naším celým životem. On přichází na pomoc naší slabosti (Řím 8,26) a působí v našich životech. On je s námi. Z vlastní zkušenosti víme, že společenství křesťanů není a na této zemi určitě nebude společností dokonalých lidí. Jde v něm o proces růstu v němž jsou naše přirozené vlastnosti a schopnosti Duchem Svatým přetvářeny dle vzoru, který máme v Pánu Ježíši. Na nás je pak, abychom byli ochotni dát je k dispozici.

Amen